La nostàlgia de Serrat encandila Peralada

El cantant reviu a l'escenari un repertori ple de cançons icòniques

Joan Manuel Serrat, ahir, sobre l´escenari de Peralada.

El "noi del Poble Sec" es va retrobar ahir amb un dels seus públics més fidels. El mateix Serrat va reconèixer que tornava a Peralada, que és casa seva. Un repàs a l'"Antologia desordenada" va deixar una nit nostàlgica però plena d'èxits.

LAURA FANALS |PERALADA

Ja fa cinquanta anys que un joveníssim Joan Manuel Serrat feia la seva primera actuació en públic al programa Estudi Torieski de ràdio Barcelona, conduït pel també cèlebre Salvador Escamilla. Des de llavors ha plogut molt, i Serrat ha trobat a Peralada un dels seus públics més fidels. Per això, el Noi del Poble Sec havia de dur la seva gira commemorativa, "Antología desordenada", a l'escenari que tants cops l'ha aplaudit. I no va decebre.

Ja ho va dir ell mateix a l'inici: "Benvinguts al festival de Peralada, que és casa meva des de fa molts anys", va saludar, després d'haver obert el concert amb "temps era temps", tota una declaració d'intencions. I és que "Antología desordenada" és, com el seu nom indica, un repàs a la trajectòria professional però també vital de l'artista, retalls de les seves cançons més antigues combinades amb grans èxits.
Aquest exercici de nostàlgia va arrencar, entre altres, amb De vez en cuando la vida, Mi niñez i Me'n vaig a peu, on va agafar la guitarra i va arrencar els primers aplaudiments d'un públic que fins llavors s'havia mantingut a l'expectativa. A partir de llavors, el concert va anar in crescendo amb Ella em deixa -la primera cançó que recorda haver escrit Serrat- i, sobretot, Cançó de matinada.

Anys que passen a tota llet

Serrat va admetre que 50 anys "passen a tota llet", però que tot i això "són un taco". Això sí, es va mostrar molt agraït per haver passat cinc dècades fent allò que li agrada, i va desitjar que el públic pugui fer el mateix: "Tant de bo tots vostès tinguin l'oportunitat de passar 50 anys fent una feina que gaudeixin, amb què siguin feliços, que

els aplaudeixin i que els paguin", va demanar. "Sobretot que els aplaudeixin", va afegir, fent broma: "s'imaginen arribar a l'oficina i que tothom els aplaudeixi, dient bravo, Martínez, ha vingut a treballar"?".

El concert del Joan Manuel Serrat va continuar amb Pueblo blanco, Helena i Barcelona i jo, entre altres, fins que una reflexió sobre la pobresa infantil - "la major part dels nens del món són pobres, i la major part de pobres del món són nens"- va donar pas a Niño silvestre.
I a partir d'aquí, qui no va cantar va ser perquè no va voler, ja que van sonar tots els seus himnes: la mordaç Algo personal, l'emotiva Pare i la reivindicativa Para la libertad. Amb No hago otra cosa que pensar en ti va aprofitar per presentar els músics que l'acompanyen, i tot seguit el públic es va rendir als seus peus amb Mediterráneo. Seria fantàstic, Paraules d'amor i Cantares que van posar el colofó al concert en què Serrat va demostrar per què fa cinquanta anys que és a sobre l'escenari. I que en siguin molts més.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2015/07/26/nostalgia-serrat-encandila-peralada/736133.html?utm_source=rss